त्रयोविंशं मन्त्रमाह। "अजस्येकपदः पूर्व्वे प्रोष्ठपदाः। वैश्वानरं परस्ताद्वैश्वावसवमवस्तात्" इति। अजशब्देनैकपात् शब्देन च सूर्य्योऽभिधीयते। तꣳ सूर्य्यं देवमजमेकपादमिति मन्त्राम्नानात्। जगदनुग्रहाय स्वेच्छागृहीतं शरीरमुक्ता मनुष्यवत् कर्म्मपारतन्त्र्येण जन्माभावादजत्वम्। एक एव पद्यते सञ्चरतीति एकपात् सूर्य्य एकाकी चरतीति मन्त्रान्तरविशेषात्। विश्वेषां नराणां हितं जगत्प्रकाशनं वैश्वानरं आदित्याज्जायते वृष्टिरिति स्मृत्यभिहितवृष्टिद्वारा विश्वेषां निवासहेतुत्वं वैश्वावसवम्॥

चतुर्व्विंशं मन्त्रमाह। "अहेर्बुध्नियस्योत्तरे। अभिषिञ्चन्तः परस्तादभिषुण्वन्तोऽवस्तात्" इति। अहिशब्देन बुध्नियशब्देन च आवसथः पञ्चमोऽग्निरुच्यते। अतएवाधानप्रकरणे, अहेबुध्नियमन्त्रं मे गोपायेति आम्नातम्। सोऽयमहिंसकत्वादन्येन हिंसितुमशक्यत्वाच्चाहिः, बुध्ने मूले जगदादावुत्पन्नत्वाद्बुध्नियः, उत्तर इत्यत्र प्रोष्ठपदा इत्यनुवर्त्तते। राजसूयादियागविशेषेष्वभिषेककर्त्तारः ऋत्विजोऽभिषिञ्चन्तः। सोमयागेष्वभिषुषवं कुर्व्वन्तोऽभिषुषवन्तः॥

पञ्चविंशं मन्त्रमाह। "पूष्णो रेवती। गावः परस्ताद्वत्सा अवस्तात्" इति। गावः प्रसिद्धाः वत्साः पश्व पोषणीयाः॥

षड्विंशं मन्त्रमाह। "अश्विनोरश्वदुजौ। ग्रामः परस्तात् सेनावस्तात्" इति। देवभिषग्भ्यामश्विभ्यां चिकित्सनीय एक-